

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 229.390 van 27 november 2014  
in de zaak A. 209.013/XIV-35.056**

In zake :            Artan KRASNIQI  
                          bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                          advocaat Katrien Vanhalle  
                          kantoor houdend te 2000 Antwerpen  
                          Bordeauxstraat 14  
                          bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

                          het VLAAMSE GEWEST,  
                          bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                          advocaat Dirk De Greef  
                          kantoor houdend te 1700 Dilbeek  
                          Eikelenberg 20  
                          bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                    Het beroep, ingesteld op 30 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 25 maart 2013 waarbij het beroep gericht tegen de beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 11 september 2012 tot weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart B voor A. K. wordt verworpen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                    De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2014.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Marijke Sterck heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Op 17 augustus 2012 dient de nv Rivb Invest bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie een aanvraag in tot het bekomen van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B voor de tewerkstelling van verzoeker, als slager.

3.2. Op 11 september 2012 worden de arbeidsvergunning en de arbeidskaart voor de tewerkstelling van verzoeker door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Economie op grond van artikel 34, 1° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 ‘houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers’ (hierna: het koninklijk besluit van 9 juni 1999) geweigerd.

3.3. Op 10 oktober 2012 stellen de nv Rivb Invest en verzoeker administratief beroep in tegen voormelde beslissing.

3.4. Op 25 maart 2013 wordt het administratief beroep verworpen door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport en wordt beslist de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart B niet toe te kennen.

Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Ambtshalve onderzoek van het belang van verzoeker bij het beroep*

4. Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of de verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij zijn beroep. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat de belangvereiste niet op een

buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, punt B.4.3).

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het verzoeker toe aan de Raad van State alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

5. Artikel 4, § 2, van de wet van 30 april 1999 ‘betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers’ (hierna: de wet van 30 april 1999) luidt:

“§2. De arbeidsvergunning wordt niet toegekend wanneer de buitenlandse onderdaan België is binnengekomen om er te worden tewerkgesteld vooraleer de werkgever de arbeidsvergunning heeft bekomen.

De Koning kan, in de gevallen door Hem bepaald, afwijken van het voorgaande lid.”

Deze bepaling verhindert de gewesten een arbeidskaart af te geven wanneer de buitenlandse onderdaan in België is binnengekomen om er te worden tewerkgesteld vóórdat de werkgever de arbeidsvergunning heeft verkregen. (GwH 29 maart 2001, nr. 40/2001, punt B.17.)

6. Artikel 4, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 luidt:

“§2. De toekenning aan de werkgever van de arbeidsvergunning heeft automatisch tot gevolg dat ook de arbeidskaart B aan de betrokken werknemer wordt toegekend.

De geldigheidsduur van de arbeidskaart stemt overeen met de geldigheidsduur van de aan de werkgever toegekende arbeidsvergunning.

De arbeidskaart B verliest alle geldigheid indien de houder ervan zijn recht op of machtiging tot verblijf verliest.”

Het koninklijk besluit van 9 juni 1999 werd gewijzigd bij koninklijk besluit van 6 februari 2003. In het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het voornoemde koninklijk besluit van 6 februari 2003 wordt het volgende

gesteld over de algemene beginselen van de wijzigingen die in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 zijn aangebracht:

“De doelstelling van het ontwerp ligt in de lijn van wat de regeringsverklaring op het gebied van administratieve vereenvoudiging voorziet en respecteert de principes die het beleid van de regering inzake immigratie regelen : het is de bedoeling om elke vorm van bureaucratie op het gebied van de toegang tot de arbeidsmarkt van vreemdelingen te bannen door de reglementering op te bouwen rond een principe dat reeds de huidige reglementering structureert, namelijk de samenhang tussen het recht op verblijf en het recht op werk.

Volgens dit principe is het stabiele of precaire karakter van het recht op verblijf dat, voor een buitenlandse onderdaan die legaal op het Belgisch grondgebied verblijft, de gemakkelijkheden (bepaalt) waarmee die persoon toegang moet hebben tot de arbeidsmarkt.

Het gaat er dus om te vermijden dat de energie van de werkgevers, werknemers en Gewesten (die bevoegd zijn om arbeidskaarten af te leveren) helemaal voor niets aangewend wordt, daar de aanvraag *quasi* (lees: bijna) automatisch tot de aflevering van de gevraagde arbeidskaart leidt.

Op basis van de voorafgaande beschouwingen wordt het volgende voorgesteld:

1. Een precair recht op verblijf brengt een beperkt recht op werk mee, bedingt (lees: bedongen) door het voorafgaand bekomen van een vergunning van type arbeidskaart B (alleen geldig voor een werkgever).

[...]

2. Een stabiel recht op verblijf (machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur) leidt tot de erkenning van een recht op werk met vrijstelling van de verplichting een arbeidskaart te vragen.

[...]

3. Voor een reeks van tussensituaties (personen in afwachting van een definitieve beslissing over het recht op gezinshereniging, ontvankelijke asielzoekers, studenten voor arbeidsprestaties tijdens het schooljaar met een maximum van 20 uren per week, echtgenoot en minderjarige kinderen van diplomaten en consuls en echtgenoten van het ambassadepersoneel indien een wederkerigheidsakkoord bestaat,...), wordt er voorgesteld een nieuwe categorie van arbeidskaarten te creëren: de arbeidskaart C.”

Uit wat voorafgaat volgt, dat de afgifte van een arbeidskaart voortaan nauw verbonden is met de situatie van het verblijf van de aanvrager en dat een wettig verblijf aanleiding kan geven tot de afgifte van een arbeidskaart, waarvan het type afhangt van de vraag of het verblijf precair is of niet. Daarentegen mag geen arbeidskaart worden afgegeven als de betrokkene geen verblijfsrecht heeft, tenzij in het te deze niet toepasselijke geval dat in toepassing van artikel 4, § 2, tweede lid, tweede zin van de wet van 30 april 1999 van dit laatste is afgeweken.

Artikel 34, 7/, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999, zoals het is ingevoegd bij artikel 9 van het koninklijk besluit van 6 februari 2003, voorziet in de volgende weigeringsgrond:

“De arbeidsvergunning en de arbeidskaart worden geweigerd wanneer:

7/ op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, de betrokken buitenlandse werknemer, wat zijn recht op of zijn machtiging tot verblijf betreft, het voorwerp is van een negatieve beslissing, die niet het voorwerp is van een opschortend beroep of die niet door de rechter werd opgeschort”.

Het verslag aan de Koning bij het voormelde koninklijk besluit van 6 februari 2003 stelt inzake de bespreking van de artikelen 2, 6/, en 9:

“Artikel 2, 6/

In die nieuwe bepaling wordt verduidelijkt dat behalve in de gevallen bedoeld in 19/ en 22/, a), de vrijstellingen opgesomd in artikel 2 van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 niet van toepassing zijn wanneer ten opzichte van hun begunstigden een definitieve negatieve beslissing werd opgenomen met betrekking tot hun verblijf.

Diezelfde bepaling is ook terug te vinden in artikel 9 van dit besluit, waarin dezelfde reden van weigering van arbeidskaart wordt ingevoegd, evenals in artikel 10 (intrekking arbeidskaart).

Overigens zal er nagedacht worden over een systeem dat het mogelijk maakt om de werkgever ervan in kennis te stellen dat de betrokken persoon hier niet wettig verblijft. (...)”

[...]

“Artikel 9

Door die bepaling wordt een geval van weigering van toekenning van arbeidskaart of arbeidsvergunning toegevoegd. Voor toelichting wordt verwezen naar de bespreking van artikel 2, 6/, van dit ontwerp.

Er dient vermeld te worden dat diegene die nooit een verblijfsvergunning bekomen heeft natuurlijk onderworpen is aan deze bepaling los van het feit dat er geen eigenlijke negatieve beslissing is, zoals dit bijvoorbeeld het geval zou zijn voor een clandestien.

Deze opmerking is eveneens van toepassing voor artikel 10”.

Het voornoemde koninklijk besluit van 6 februari 2003 voegde dus een nieuwe reden in om de arbeidsvergunning te weigeren die betrekking heeft op alle personen die, op de datum van de indiening van hun aanvraag, geen verblijfsrecht genieten, hetzij omdat ze dat recht nog niet hebben verkregen, hetzij omdat ze geen opschortend beroep hebben ingesteld tegen een negatieve beslissing over hun recht op verblijf.

7. Uit de gegevens van de zaak waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt het volgende:

Naar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart, kwam hij op 5 december 2010 in het Koninkrijk aan en diende hij, samen met zijn echtgenote, een asielaanvraag in. Deze werd, naar verzoeker stelt, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze afgewezen op 1 augustus 2010 en “in hoger beroep” – bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad van State aan – definitief afgewezen op 24 oktober 2011.

De aanvraag om een arbeidsvergunning dateert van 17 augustus 2012, zijnde in elk geval van na de voornoemde definitieve afwijzing “in hoger beroep”.

Noch uit het auditorsverslag noch uit de procedurestukken blijkt of verzoeker op het ogenblik van het indienen van deze aanvraag al dan niet op grond van een andere toelating of machtiging in wettig verblijf – in de zin van artikel 1, 6°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 – was.

8. Aangezien evenwel de vereiste van de afgifte van een arbeidskaart nauw verbonden is met de situatie van het verblijf van de aanvrager en aan een verzoeker geen arbeidskaart mag worden afgegeven als de betrokkene geen verblijfsrecht heeft, doet dit voor de Raad van State ambtshalve de vraag rijzen of verzoeker, op zowel het ogenblik van het inleiden van het beroep als heden, over het vereiste belang beschikt bij het beroep.

Aangezien de verblijfstoestand van verzoeker en de mogelijke weerslag ervan op zijn belang bij het voorliggende beroep elementen betreffen die ertoe strekken de beslechting van het geschil te beïnvloeden en dit niet het voorwerp is geweest van een tegensprekelijk debat, houdt het recht op tegenspraak in dat de partijen hierover debat moeten kunnen voeren (*zie mutatis mutandis*

EHRM 16 februari 2006, Prikyan en Angelova / Bulgarije, punt 42; EHRM 5 september 2013, Čeppek / Tsjechische Republiek, punt 45).

9. Bijgevolg dient het debat te worden heropend, teneinde partijen toe te laten desbetreffend standpunt in te nemen.

## **BESLISSING**

**De Raad van State heropent het debat op de terechtzitting van 7 januari 2015 om 10.30 uur teneinde de partijen toe te laten te antwoorden op punt 8.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig november tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,      | staatsraad,      |
| Carlo Adams,       | staatsraad,      |
| bijgestaan door    |                  |
| Johan Pas,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Johan Pas**

**Geert Debersaques**